

Rekši, je siknila iz male steklenice žgočo karbolno kislino Bergerju v obraz, da je ta obupno zavpil in odskočil za par korakov. Huda tekočina mu je opalila ves obraz ter mu izžgala levo oko...

* * *

Na sodišču je povedala v svoj zagovor, da jo je Berger zapeljal.

»Ni res!« je zaklical on; »šla je sama z menoj!«

»Pretil mi je, da se mi bo slabše godilo, da me spodi iz tovarne!« je odgovorila komaj slišno Anica.

»Tega ji nisem dejal nikoli — pozovi priče, ako moreš!« . . .

Obsodili so jo na pet let ječe. Hladnokrvno je slišala svojo obsodbo ter rekla poluglasno:

»Saj nimam itak nikogar na svetu! Maščevala sem se pa vendar; njegov obraz je pa vendar za vedno opečen!«



Tatica.

Kaj se mi je zgodilo!

Slušaj, pomiluj me, brate:

Ali ni hudo, nadležno,

če imaš še v hiši tate?!

Večkrat z lepim sem dekletom
doli v veži stal, govoril;

vedno bil sem z njo prijazen,
žalega ji nisem storil.

Vendar mi pri belem dnevu,

čuj, ta škrat — srce ukradel!

»Daj nazaj!« velim ji ostro.

Ona: »Nimam te navade.«

Z lepo včasih, včasih z grdo
od takrat jo terjam vedno . . .

Vse zastonj! — Ne da nazaj mi,
smeje se mi še poredno.

Radivoj.

Tiho, srce . . .

Tiho, tiho, srce . . .

kaj trepečeš spet?

Ran ti brez števila

vsekal je že svet . . .

Zdaj ti plamen vnelo

lepo je oko,

smeh sladak odpiral

zlato je nebo . . .

Zdaj pa te je trgal

in moril obup —

ko so sladka ustna

sikala ti strup.

Tiho, tiho, srce . . .

daneš ni nekdaj —

Ej, viharjev tvojih

več ne zmorem zdaj!

I. Resman.

